

Sygn. akt II AKa 113/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Dariusz Czajkowski
Sędziowie	SSA Andrzej Ulitko (spr.) SSA Janusz Sulima
Protokolant	Agnieszka Rezanow-Stöcker

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Anny Malczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2013 r.

sprawy **S. K.** i **R. S.**

oskarżonych z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 28 marca 2013 r. sygn. akt II K 2/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonych S. K. i R. S. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 600 zł tytułem opłaty za II instancję i obciąża ich kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach równych.

UZASADNIENIE

D. S., S. K. oraz R. S. zostali oskarżeni o to, że:

w okresie od 16 lutego do 18 lutego 2012 r., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, na terenie Holandii, dokonali wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany w ilości co najmniej 4.000 gram, a następnie dokonali przewozu wymienionego środka odurzającego z Holandii przez przejście graniczne w Ś. do Polski, tj o czyn z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr. 179 poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.).

Ponadto D. S. oskarżono o to, że w dniu 18 lutego 2012 r. w M., gm. R., wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany, w ilości co najmniej 4.000 gram, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz, 1485 z 2005 r. z późn. zm.).

Wyrokiem z dnia 28 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie w sprawie o sygn. akt II K 2/13 uznał oskarżonych D. S. S. K. i R. S. za winnych tego, że w okresie od 16 lutego 2012 r. do 18 lutego 2012 r. wbrew przepisom ustawy dokonali wewnątrzspółnotowego nabycia tj. przemieszczenia znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany w ilości co najmniej 4000 gram z terytorium Holandii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tj. popełnienia przestępstwa z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179 poz. 185 z 2005 r. ze zm.) i za to na podstawie art. 55 ust 3 tej ustawy skazał oskarżonych S. K. i R. S. na kary po 3 lata pozbawienia wolności i kary po 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Natomiast wobec oskarżonego D. S. orzekł – na podstawie art. 55 ust. 3 wymienionej ustawy w związku z art. 60§3 i §6 pkt 2kk karę 2 lat pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 20 złotych stawka.

Na mocy art. 70 ust 1 i 2 w.w. ustawy orzekł o przepadku dowodów rzeczowych.

Na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności zaliczył okres od 19 lutego 2012 r. do dnia 28 marca 2013 r. wobec oskarżonego S. K. oraz od dnia 19 lutego 2012 r. do dnia 21 lutego 2012 r. wobec oskarżonego R. S. i od 18 lutego 2012 r. do 28 marca 2013 r. wobec oskarżonego D. S.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych.

Sąd umorzył zaś - na podstawie art. 17§1 pkt 11kpk – postępowanie wobec oskarżonego D. S. odnośnie czynu zarzucanego w pkt. II aktu oskarżenia.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonych S. K. oraz R. S. W wywiezionej apelacji wyrokowi temu zarzucił:

1. Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj:

a). art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, uczynienia jej całkowicie dowolnej i w konsekwencji:

- uznanie za w pełni wiarygodne wyjaśnień oskarżonego D. S. i dokonanie w oparciu o ten dowód ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, w sytuacji, gdy prawidłowa, zgodna z dyspozycją art. 7 kpk analiza relacji wymienionego oskarżonego prowadzi do wniosku, że jego wyjaśnienia nie zasługują na wiarę, zwłaszcza przy uwzględnieniu okoliczności, iż D. S. miał powód, aby obciążać pozostałych współoskarżonych, z uwagi na możliwość skorzystania z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w art. 60 § 3 kk;

- uznanie za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego S. K., tylko dlatego, że pozostają one w sprzeczności z relacjami oskarżonego D. S., w sytuacji, gdy znajdują one potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym;

- odmowie uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego R. S. w których nie przyznał się do popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego, tylko z uwagi na to, że oskarżony D. S. pomówił w/w, jako osobę, która miała przeznaczyć pieniądze na zakup narkotyków, albowiem w ocenie Sądu D. S. nie miał powodu, aby bezpodstawnie obciążać tego oskarżonego przy jednoczesnym braku jakichkolwiek innych, obiektywnych dowodów jego winy;

- oparciu przez Sąd rozstrzygnięcia wyłącznie na niewiarygodnych informacjach zawartych w wyjaśnieniach D. S. składanych w postępowaniu przygotowawczym, a dotyczących rzekomego udziału oskarżonego R. S. w popełnieniu czynu opisanego w pkt I wyroku z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w związku z czym doszło o niesłusznego uznania winy i skazania oskarżonego;

b). art. 410 kpk poprzez dokonanie ustaleń faktycznych wyłącznie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego D. S. z pominięciem dowodów z wyjaśnień oskarżonych S. K. i R. S.

c). art. 424§ 1 pkt 1 i 2 kpk polegającą na nieuwzględnieniu unormowań dotyczących sporządzania uzasadnienia orzeczenia określonych w art. 424 kpk, co w konsekwencji prowadzi do braku możliwości przesłedzenia prawidłowości

i logiki wyciągniętych wniosków z całokształtu ujawnionych okoliczności sprawy, a w szczególności ograniczeniu się Sądu do „streszczenia” dowodów w postaci wyjaśnień D. S. bez poddania ich ocenie i wyrażnie wypowiedzenia się co do faktów, które Sąd uznaje za udowodnione, w sytuacji, gdy istnieją dowody przeciwnie, co uniemożliwia kontrolę odwoławczą;

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych z podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, wyrażający się w:

- przyjęciu, że oskarżony R. S. wziął udział w przypisanym mu wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany, w ten sposób, że przeznaczył środki pieniężne na zakup narkotyków, li tylko w oparciu o obciążające wyjaśnienia oskarżonego D. S., przy braku jakichkolwiek innych dowodów jego winy;

- przyjęciu, że oskarżony S. K. dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia, tj. przemieszczenia środka odurzającego w postaci marihuany, li tylko w oparciu o relacje oskarżonego D. S., przy braku jakichkolwiek innych dowodów jego winy, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy mógłby tylko, mając, m.in. na uwadze wyjaśnienia S. K., doprowadzić do wniosku, że działanie oskarżonego może być uznane wyłącznie za pomocnictwo do przypisanego przestępstwa;

- przyjęciu, że działanie oskarżonych S. K. i R. S. zawiera znamiona przestępstwa z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a w szczególności, że obejmowali oni swoją świadomością i wolą wspólne z D. S. działania, mimo braku w tym zakresie przekonujących i logicznych dowodów winy;

- przyjęciu, że oskarżeni popełnili wspólnie i w porozumieniu przypisany im czyn zabroniony, co prowadzi do wniosku, że każdy z oskarżonych samodzielnie musiał wypełnić wszelkie znamiona tego przestępstwa, a to nie znajduje oparcia w zebranych materiale dowodowym, jak też i w uzasadnieniu wyroku;

- przyjęciu, że w stosunku do oskarżonego S. K. nie zachodzą przewidziane w art. 60 § 2 kk okoliczności, wskazujące, iż nawet najniższa kara przewidziana za przypisane mu przestępstwo jest niewspółmiernie surowa i gdy przeprowadzona analiza w kontekście dyrektyw wymiaru kary uzasadniała zastosowanie wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez;

- uniewinnienie oskarżonego R. S. od popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego;

- zakwalifikowanie czynu oskarżonego S. K., jako pomocnictwa do wewnątrzspółnotowego nabycia środka odurzającego w znacznej ilości i zastosowania przy wymiarze kary instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 19 § 2 kk, ewentualnie,

- zastosowanie w stosunku do oskarżonego S. K. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianej w art. 60 § 2 kk i wymierzenie mu kary pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za przypisane przestępstwo.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca podtrzymał zarzuty i wnioski apelacyjne. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonych i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Wyrok wobec D. S., wobec niezaskarżenia przez strony stał się prawomocny.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

zarzuty sformułowane w wywiezionej apelacji są niezasadne w stopniu oczywistym, dlatego żaden z wniosków zgłoszonych w tym środku odwoławczym nie mógł być uwzględniony.

Sąd Apelacyjny nie podzielił poglądu skarżącego, jakoby zaskarżone orzeczenie naruszało którykolwiek ze wskazanych przepisów postępowania karnego, a także by było obciążone błędem co do faktów.

Skarżący podważając ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę skazania oskarżonych S. K. oraz R. S. jako dokonane z naruszeniem licznych przepisów prawa procesowego, zasadniczym argumentem swych wywodów uczynił przekonanie, iż ustaleń o winie oskarżonych dokonano na podstawie wadliwie ocenionych wyjaśnień D. S.. Pominięto zaś dowodowy korzystne dla oskarżonych, w tym wyjaśnienia samego S. K..

Tymczasem kontrola odwoławcza tej części wyroku uprawnia do wniosku, że Sąd orzekający meriti swoje ustalenia oparł na tych – prawidłowo przeprowadzonych na rozprawie głównej i należyście ocenionych – dowodach, które uznał za miarodajne do ich poczynienia.

W realiach niniejszej sprawy za niezasadny należało uznać zarzut naruszenia przepisu art. 7 kpk.

Sformułowana w tym przepisie zasada swobodnej oceny dowodów określa warunki tworzące granice kształtowania sędziowskiego przekonania, których przekroczenie czyni ocenę dowodów dowolną.

Oczywistym jest, że prawem oskarżonego pozostaje podawanie korzystnej, z punktu widzenia obrony, własnej wersji zdarzenia. Jednakże wyjaśnienia te, tak jak każdy inny dowód w sprawie, podlegają swobodnej ocenie sądu orzekającego, ocenie dokonanej przy uwzględnieniu zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej analizy wyjaśnień D. S. składanych na poszczególnych etapach postępowania karnego i doszedł do trafnego przekonania, że w części dotyczącej udziału oskarżonych K. oraz S. w przestępczym procederze, zasługują na przymiot wiarygodności. Sąd Okręgowy swoje stanowisko w tym względzie racjonalnie i przekonująco uargumentował, wskazując zarazem powody, które stały na przeszkodzie innej ocenie tego dowodu, a Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości je podzielił.

Co prawda, zeznania tego oskarżonego (obecnie prawomocnie skazanego – uwaga S.A.) stanowiły jedyny, bezpośredni dowód wskazujący na winę oskarżonych. Niemniej jednak Sąd orzekający meriti dokonał wnikliwej analizy wyjaśnień tego sprawcy, nie tracąc jednocześnie z pola widzenia faktu, że dzięki ujawnieniu pozostałych osób biorących udział w popełnieniu tego przestępstwa, D. S. uzyskał wymierną korzyść procesową.

Sąd ten wziął pod uwagę, iż jego wyjaśnienia znalazły potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym w sprawie, tj. bilingach telefonicznych, opinii z zakresu badań biologicznych – DNA oraz opinii z zakresu daktyloskopii. Na ich podstawie doszedł do trafnych ustaleń, iż wersja reprezentowana przez oskarżonych K. oraz S. nie może zasługiwać na uwzględnienie.

Wyjaśnienia D. S. od początku toczącego się postępowania karnego były spójne i konsekwentne. Korelowały z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, stąd też - wbrew stanowisku skarżącego - nie mogły być jedynie wynikiem „wyuczenia” i doświadczenia zawodowego D. S.. Zauważyć należy, że nawet tuż po zatrzymaniu, spontanicznie opowiedział o wszystkim funkcjonariuszom Policji (k. 2-3 notatki urzędowe oraz zeznania funkcjonariuszy i k. 42-45 wyjaśnienia D. S.

Tymczasem wyjaśnienia S. K. „ewoluowały” wraz z toczącym się postępowaniem karnym, co wskazuje, że stanowiły jedynie przyjętą „taktikę obronną”, która zmierzała do umniejszenia roli oskarżonego (pomocnictwo), w całym procederze. Z tych względów, jako uprawniony jawi się wniosek, że to właśnie S. K. takim zachowaniem dążył do osiągnięcia wymiernej korzyści procesowej jaką jest nadzwyczajne złagodzenie kary.

Na wiarę nie mogło również zasługiwać nieprzyznanie się do winy oskarżonego R. S.. Sąd Okręgowy wskazał na jakiej podstawie uznał jego wyjaśnienia za niewiarygodne. Oprócz faktu, że D. S. nie znał wcześniej tego oskarżonego, stąd też nie miał żadnych powodów, aby go bezpodstawnie obciążać, to dodatkowo, oskarżony nie znając wcześniej jego personaliów dokładnie podał jego rysopis oraz markę i nr rejestracyjny pojazdu jakim się poruszał. Nadto w czasie

okazania D. S. rozpoznał R. S., jako osobę, która zlecała mu przewóz narkotyków i przekazywała na ten cel pieniądze. W tym względzie ustalenia Sądu Okręgowego są jak najbardziej trafne, a wywody skarżącego nie mogą zasługiwać na uwzględnienie.

Za chybiony należało również uznać zarzut naruszenia przepisu art. 410 kpk.

Wskazać należy, że aby stało się możliwym zaakceptowanie przekonania sędziowskiego o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów niezbędne jest ujawnienie w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia do prawdy, rozważenie wszystkich ujawnionych okoliczności przemawiających tak na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz przedstawienie w uzasadnieniu wyroku wyczerpującej i logicznej argumentacji uwzględniającej zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wbrew stanowisku skarżącego w realiach przedmiotowej sprawy – w ocenie Sądu Apelacyjnego – Sąd Okręgowy powyższym wymogom sprostał.

Wbrew stanowisku skarżącego, w niniejszej sprawie wszystkie istotne dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak niekorzyść oskarżonych zostały przeanalizowane w motywach zaskarżonego wyroku, a wymienione wyżej wymogi oraz wskazania zostały zachowane. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy i wszechstronny ocenił zarówno wyjaśnienia D. S. jak i S. K. oraz R. S.. Na ich podstawie doszedł do trafnych ustaleń, iż wersja reprezentowana przez tych ostatnich nie może zasługiwać na uwzględnienie.

Nie zasługuje na uwzględnienie również zarzut naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk.

Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku przedstawił wyczerpującą i logiczną argumentację, uwzględniającą zarówno zasady prawidłowego rozumowania jak i wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Poddał dogłębnej analizie wyjaśnienia poszczególnych oskarżonych wskazując na jakiej podstawie dał wiarę jednym, a odmówił drugim. Poczyniona tak przez Sąd Okręgowy ocena pozwalała na dokonanie kontroli odwoławczej.

Wiarygodności wyjaśnień D. S., na których Sąd I instancji oparł swoje ustalenia faktyczne, nie podważają również inne zarzuty wskazywane przez skarżącego.

Skarżący, pomijając całe spectrum rozważań przeprowadzonych przez Sąd I instancji w części motywacyjnej wyroku, domaga się bezwarunkowego przyjęcia za prawdziwe wypowiedzi prezentowane przez S. K. oraz R. S. Dąży do wykazania, że zachowanie oskarżonego S. K. wypełniło jedynie znamiona pomocnictwa. Natomiast R. S. nie popełnił zarzucanego mu czynu.

Wszechstronna i dogłębna analiza wypowiedzi oskarżonego D. S., S. K. oraz R. S., tudzież logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym ich ocena nie pozostawia wątpliwości, co do słuszności stanowisko Sądu Okręgowego, iż S. K. oraz R. S. obejmowali swoją świadomością i wolą wspólne działanie z D. S. Wbrew logice i doświadczeniu życiowemu byłoby przyjęcie, że S. K. nie miał świadomości w jakim celu udał się wspólnie z D. S. do Holandii i jedynie pomagał mu w pakowaniu narkotyków. Sąd Okręgowy swoje stanowisko w tym względzie racjonalnie i przekonująco uargumentował, wskazując zarazem powody, które stały na przeszkodzie innej ocenie tego dowodu. Natomiast Sąd Apelacyjny w pełni tą argumentację podzielił, uznając za zbędne ponowne jej przytaczanie. Dlatego próby przeforsowania tak reprezentowanej linii obrony należy uznać za bezskuteczne.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie dostarczył podstaw do uznania, iż oskarżeni wspólnie i w porozumieniu dokonali wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających w postaci marihuany.

Charakter współsprawstwa określony w art. 18 § 1 kk polega na tym, że współsprawcy działający w ramach animus auctoris nie muszą bezpośrednio realizować czynności czasownikowej danego typu czynu, nie mniej jednak muszą sami wykonać określoną czynność, która stanowi istotny wkład w realizację tego czynu, a więc taką, która pozwala hipotetycznie przyjąć, że przez odstąpienie współdziałającego, czyn w ogóle nie byłby popełniony lub popełniony w

inny sposób. Zatem przy ocenie współsprawstwa należy położyć nacisk na charakter przestępczego porozumienia, jego związku z planem i podziałem ról oraz istotności działania z punktu widzenia skutecznej realizacji wspólnego zamiaru.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił właśnie tego rodzaju współdziałanie oskarżonych. Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd ten w sposób szczegółowy wskazał na rolę jaką pełnił każdy z oskarżonych. D. S. posiadał samochód przystosowany do ukrycia narkotyków, którym wspólnie z S. K. udali się do Holandii po zakup narkotyków. S. K. posiadał odpowiednie kontakty za granicą, znał ludzi od których nabyli narkotyki. Natomiast rola R. S. polegała na przekazaniu na ten cel środków pieniężnych w niebagatelnej kwocie. Tak więc każdy z oskarżonych wykonując wskazane wyżej role, o doniosłym dla bytu przestępstwa znaczeniu, wyczerpał dyspozycję przestępstwa określonego w art. 55 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Mimo, iż w opisie czynu Sąd Okręgowy nie użył wprost sformułowania, iż oskarżeni dokonali tego czynu „wspólnie i w porozumieniu” – jak podnosi skarżący - to jednak należało podzielić stanowisko tego Sądu, iż sam opis czynu, a w szczególności użycie słowa „dokonali” wskazuje jednoznacznie na wspólne działanie oskarżonych. Natomiast ustalenia zawarte w uzasadnieniu wyroku korespondują z opisem czynu przypisanym oskarżonym w części dyspozytywnej orzeczenia.

Na koniec odnosząc się do zakresu ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy, należy uznać, iż są one prawidłowe i zostały poczynione w niezbędnym zakresie. Zgodzić się należy, że w kwestii pierwszego zdarzenia, w czasie którego miało dojść do przemytu narkotyków przez w.w. oskarżonych postępowanie przygotowawcze zostało prawomocnie umorzono z uwagi na brak danych uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa. Niemniej jednak zawarcie tych okoliczności w ustaleniach faktycznych było niezbędne, dla przedstawienia „tła” całego zdarzenia. Nie miały jednak one żadnego wpływu na treść wydanego wyroku, bowiem jak sam skarżący trafnie podniósł, Sąd wyrokując nie wyszedł poza zakres zarzutu objętego aktem oskarżenia.

Podsumowując, stwierdzić zatem należy, że w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do uznania, iż ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę skazania oskarżonych S. K. oraz R. S. za przypisane im przestępstwo stanowią efekt dowolnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżony wyrok został wydany na podstawie całości zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego. Z ujawnionych okoliczności Sąd Okręgowy dokonał wyboru takich, które uznał za prawdziwe i przyjął za podstawę ustaleń faktycznych. Wybór ten poprzedził wszechstronną i wnikliwą analizą wszystkich ujawnionych w toku rozprawy, a istotnych dla rozstrzygnięcia, okoliczności, uwzględniającą zasady logicznego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Jego przebieg i wyniki jasno i kompletnie zaprezentował w części motywacyjnej orzeczenia, w szczególności przekonująco wyjaśnił dlaczego oparł się na jednych dowodach, a inne odrzucił.

W świetle powyższych rozważań zarzuty zawarte w apelacji pozbawione były racji. Stanowiły jedynie polemikę z ustaleniami faktycznymi oraz oceną materiału dowodowego jakiej dokonał Sąd I instancji.

Fakt zaskarżenia wyroku w całości w zakresie czynu przypisanego oskarżonym obligował Sąd Apelacyjny również do jego kontroli w zakresie wymierzonej za ten czyn kary (art. 447§1 kpk), której wysokość nie zawiera – zdaniem Sądu Apelacyjnego – znamion rażącej niewspółmierności w kierunku nieuzasadnionej surowości.

Podzielając ustalenia Sądu Okręgowego w zakresie właściwości i warunków osobistych oskarżonych, motywacji i sposobu zachowania, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw popełnionego przestępstwa oraz sposób życia przed jego popełnieniem, które Sąd meriti szczegółowo przedstawił w pisemnych motywach swojego orzeczenia, Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska skarżącego by w sytuacji oskarżonego S. K. zachodziły szczególne okoliczności, o których mowa w art. 60 § 2 kk, czy też okoliczności z art. 19 § 2 kk, które stwarzałyby możliwość zastosowania dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy mając również na uwadze okoliczności podnoszone w apelacji, w sposób trafny wykazał, że kary po 3 lata pozbawienia wolności są karami współmiernymi

i adekwatnymi do stopnia zawinienia obu oskarżonych oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, który został im przypisany.

Z tych też względów, na podstawie art.437§1 kpk, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 626 kpk i art. 636§1kpk, obciążając oskarżonych S. K. i R. S. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach równych.

AU/ut/at